'''משתתפת בצערכם" - סטרייטית 100%' (טוקבק מתוך Ynet)

לפני מספר ימים התפרסם טוקבק בלשון הכותרת שמעל. אי נוחות עלתה בי למקרא הטוקבק. משיחות הטלפון שהגיעו אלי על מנת לדרוש בשלומי וביקשו ממני להזהר יותר עכשיו נוצרה דווקא תחושה מערערת. הכרזות נבחרי ציבור שאמרו "נמשיך להעניק בית חם לקהילה" או "תחזיקו מעמד" אינן מרגיעות אותי ומצוקה מתעוררת מהוראת המשטרה לסגור את מקומות המפגש של ה"קהילה" בליל הטבח.

כמו "סטרייטית 100%" לא השכילו רוב הגורמים בחברה ישראל להבין, שאין זה אך צערנו בו הם משתתפים אלא גם בצערם שלהם.
"סטרייטית 100%" לא יכולה כרגע להבחין שהמבנה החברתי שמאפשר לה לחיות כפי שהיא חיה קורס תחתיה וכל שבדעתה לעשות הוא להשתתף בצערם של השכנים משום שדירתם מתמוטטת מהר יותר מזו שלה. באורח פלא חומקת מעיני רבים מאיתנו העובדה שאנחנו מזיעים, נושמים, אוהבים
ושונאים באותו המבנה שבו גרים גם חרדים, פלסטינים (כן, כן אלו שנמאס לשמוע עליהם), המפונים בכוח הזרוע מגוש קטיף, פליטים ועובדים זרים, מפוטרי היי טק ואחרים.
כאשר מתמוטטת דירתם של השכנים, זה הסימן שהבניין של כולנו בסכנה. העובדה שהסדק שנפער אצל השכנים עמוק יותר רומזת שהוא בדרכו אלינו.
בסופו של דבר הוא גם מכה.

כשהסדק נפער לתהום והבית מתחיל להתמוטט, אין טפשי מלהאשים את השכנים. אין טעם לבוא ולומר לשכנינו החרדים - בכם האשמה. אתם ביקשתם את מותנו.
האם תאמינו לי כשאומר שרוב הקהל החרדי הוא הוא כמו רוב הקהל החילוני? מבקשי חיים ונועם, אנשים פשוטים שלא מאמינים שיש בכוחם להרוג או לשנות אף
אחד מאיתנו. לכו ושוטטו באתרי האינטרנט החרדים ותיווכחו בעצמכם, דיונים בריאים וערים על אופי החיים, מחלוקות בדבר שריפת עגלות אשפה ועוד.
.
פשוט מכך - אין לאף אחד מושג מי היה המנוול שרצח בליל שבת, למה הוא עשה זאת ולאן נעלם. בינתיים, כאשר חלק מפרנסי הקהילה והתקשורת המרכזית עסקו בזעקת חמס כנגד החרדים וכעת שוקדים על המסר "אנחנו לא מפחדים", ממשיכים 8 צעירים לדמם בבתי החולים, הסדק מתרחב ושברי לבנים נושרים בזה אחר זה.

אין לי כוונה לפייס או להחביא את המהומה. אני מודע לנטייה לנסות ולהרגיע את הרוחות. להשקיט. שמא הסירה שלנו תטבע. אין שטות גדולה מזו. יש לחשוף את הפגם
עד היסוד ולטפל בו ללא היסוס. אני מציע משהו שונה - הפגם אינו בדירת שכנינו אלא בבניין כולו. הבניין שגם אנחנו אחראים עליו. עד היום הקהילה ההומואית התכנסה
יותר ויותר בתוך עצמה. דאגה לחוקים שיאפשרו לה להיות חלק מהחברה הישראלית. פעלה לשויון הזדמנויות בתוך המבנה שלנו. אבל לא עצרה ולו לרגע על מנת לבדוק
את הבניין.
החברה הישראלית חולה. חולה קשה. זה משפט שקשה לומר אותו וקשה מכך לשמוע אותו. אני יודע. ההומופוביה היא חלק מתרבות של אלימות, גזענות, אפלייה, ויהירות.
אלימות מטבעה מופנית כלפי החלש ממך. הרי מי המשוגע שירוץ לתקוף את החזק ממנו? אלימות מופנית בדרך כלל כלפי החלשים מאיתנו וככל שתגאה האלימות היא
תתגלה ביותר ויותר שכבות בחברה בה אנו חיים.

בערב 1 באוגוסט השנה, בו מתפתח המאבק נגד חוק המאגר הביומטרי, מהגרי עבודה נגררים לתוך אוטובוסים ומולם נשכבת ניצולת שואה מעולפת, נערות ונערים שחיפשו הכרה וחיבוק
נטבחים במקום שהעניק להם את שחיפשו. בשבוע שבו עוברים בכנסת בזה אחר זה חוקים שמערערים את שיטת הממשל הדמוקרטית, חוקים שמגבילים את החופש להתבטא,
חוקים שמאפשרים למכור את פיסת הקרקע שבידי האזרחים לידי בעלי הון ובחודש בו מנסים לשכנע אותנו בכל הכוח שהמשבר הכלכלי פסח עלינו - אי אפשר, אסור, מסוכן
וטיפשי להתעלם מהקשר בין כל האירועים. אי אפשר לקבל אמירות בחצי פה של פוליטיקאים שתומכים מצד אחד בחוק המאגר הביומטרי, חוק הפרטת הקרקעות וחוק חוקים וגזירות קשים מנשוא עבורינו
ומגנים מצד שני את הרצח. יש לומר להם ולעצמנו - אם נמשיך להביט על העובדים הזרים כאחרים, אם ימשיכו להביט על הלטהב"ים כאחרים, אם ימשיכו להביט על הפלסטינים

ועל ההסתה הפרועה נגד החרדים כבעיה נפרדת - אנחנו נטבע, הסירה שלנו תשקע, הבניין בו כולנו גרים יתמוטט.
האמת היא כזו - אנחנו מפחדים. וככל שנקדים להודות בכך-נקדים תרופה למכה הבאה.